

21. „Eu sunt învierea!”

Cum întâmpină Isus pe oameni – Eberhard Platte

21. „Eu sunt învierea!”

Cum plânge Isus împreună cu alții

Ioan 11.1-46

„Și a spus: «Unde l-ați pus?» Ei I-au spus: «Doamne, vino și vezi». Isus plângea. Iudeii deci spuneau: «Iată cât îl iubea!» Iar unii dintre ei spuneau: «Nu putea oare Acesta, care a deschis ochii orbului, să facă așa ca și acesta să nu moară?»” (Ioan 11.34-37)

Asistența spirituală este strădania de a aduce sufletul omenesc în legătură corectă cu Dumnezeu și de a-l desface de toate celelalte legături - chiar și de întristare și de lipsa de speranță.

Kevin a zvâcnit resemnat din umeri. „Nu înțeleg, pur și simplu, de ce Dumnezeu îngăduie toată această nenorocire! De ce n-a intervenit și nu l-a însănătoșit din nou pe fratele meu? De ce l-a lăsat să sufere așa? Doar n-a fost el vinovat pentru accidentul de circulație. De ce nu l-a pedepsit pe șoferul care a provocat accidentul? De ce este el acum pentru toată viața sa imobilizat în scaunul cu rotile? Nu mai pot să cred în Acest Dumnezeu. Și Acesta să fie un Dumnezeu al dragostei? Nu înțeleg lucrul acesta!”

Martei și Mariei le merge la fel. Ele nu mai înțeleg lumea! Ceasurile par să se fi oprit. Oare unde este Domnul Isus? De ce nu vine? Doar L-au informat din vreme și au trimis un mesager la El, ca să vină și să le vindece fratele:

„Doamne, iată, acela pe care-l iubești este bolnav“ (Ioan 11.3).

Dar se pare să El nu Se grăbește. Pur și simplu, El mai rămâne dincolo de Iordan. În plus, ele au nevoie tocmai acum de ajutorul Său, de îmbărbătarea Sa, de mângâierea Sa. De ce Se comportă Domnul așa? Nu le-a fost El devotat în dragoste?

„Și Isus iubea pe Marta și pe sora ei și pe Lazăr” (Ioan 11.5).

De câte ori nu putem nici noi să înțelegem felul de a proceda al Domnului nostru și nu ne punem întrebări asemănătoare cu ale Martei și ale Mariei: „Doamne, de ce nu acționezi imediat? De ce Te lași așteptat? N-ar fi acesta un lucru mărunț pentru Tine, să intervii?” Dar Domnul Isus numește aici motivul întârzierii Sale:

„Și Isus, când a auzit, a spus: «Boala aceasta nu este spre moarte, ci pentru gloria lui Dumnezeu, ca să fie glorificat Fiul lui Dumnezeu prin ea»”.

„Când a auzit deci că el este bolnav, atunci a rămas două zile în locul în care era. Apoi, după aceasta, le-a spus ucenicilor: «Să mergem din nou în Iudeea»” (Ioan 11.4,6-7).

Cum procedează Domnul Isus, cum câștigă El inimile?

Când Domnul nostru Se interesează de noi, oamenii, atunci El are întotdeauna în vedere mai mulți pe care vrea să-i ajute. În acest caz vrea să dea lecții atât prietenilor Săi din Betania, cât și ucenicilor Săi. Prin aceasta, – așa cum o spune El în versetul 4 -, trebuia să fie glorificat Dumnezeu și Fiul Său. Abia apoi Își anunță ajutorul și îi instruește pe ucenici despre moartea unui om credincios.

21. „Eu sunt învierea!”

„După aceea, le-a zis: «Lazăr, prietenul nostru, a adormit, dar merg ca să-l trezesc din somn». Ucenicii deci I-au spus: «Doamne, dacă a adormit, se va face bine». Dar Isus vorbise despre moartea lui, iar ei gândeau că vorbește despre odihna somnului” (Ioan 11.11-13).

„Atunci deci Isus le-a spus deschis: «Lazăr a murit»” (Ioan 11.14) și le-a motivat de ce n-a mers din vreme la el ca să-l vindece: „...și mă bucur pentru voi că nu eram acolo, ca să credeți. Dar să mergem la el” (Ioan 11.15).

Aici privim în deliberările și planificările înțelepte ale Domnului. El îi lasă pe prietenii Săi din Betania să îndure: boală, durere, suferință, pentru că El intenționează să le dea lecții cu aceasta, lor și ucenicilor Săi. Ucenicii Săi trebuie să învețe să înțeleagă că Domnul lor este Domn peste viață și moarte. Pentru El, moartea unui om credincios este ca un dormit (Ioan 11.11-16). Marta și Maria vor învăța să-L cunoască pe El ca învierea și viața, pentru care porțile Locuinței morților nu sunt un obstacol.

De câte ori nu spunem: „Doamne, nu înțelegem întâzierea Ta! De ce nu ne ajuți? De ce ne lași să așteptăm?” și uităm astfel, că El are cu aceasta întotdeauna intenții bune dacă ne impune un timp de așteptare și circumstanțe, pe care trebuie să le suportăm.

Apoi, când a apărut în Betania, pentru cei îndoliați așa pare, ca și când ar fi venit patru zile prea târziu, câtă vreme ei așteaptă de la El ajutorul sub forma vindecării unui bolnav. În puterea lor de imaginație nu există posibilitatea învierii unui om. Aceasta nu este nici la ei, nici la noi memorată ca experiență. De aceea nu este luată în considerare nici de Marta și Maria, nici de ucenici sau de mulțime. Domnul Isus este văzut „numai” ca doctor, ca vindecător, care până acum are numai posibilități de ajutor.

Cum rezolvă El „cazul” celor două surori îndoliate?

Astfel vine **Marta**, prima care aleargă în întâmpinarea Domnului Isus, cu dezamăgirea și reproșul ei la El:

„Doamne, dacă ai fi fost aici, fratele meu n-ar fi murit” (Ioan 11.21).

Ea L-a crezut capabil de face vindecare și chiar a așteptat-o de la El. Dar ea este dezamăgită că El n-a venit și n-a acționat la timp. Totuși, recunoaște timid:

„...dar și acum știu că oricâte vei cere de la Dumnezeu, Dumnezeu Îți va da” (Ioan 11.22).

Ce binefăcător este că Domnul nostru o înțelege și îi lasă reproșul necomentat. Da, putem să-I spunem Lui, Domnului nostru, Prietenului nostru, frustrarea noastră, dezamăgirea noastră. Putem să ne luăm inima în dinți în fața Sa și să-I comunicăm neînțelegerea noastră pentru felul Său de a proceda, pentru întârzierea Sa. Căci El dorește ca noi să-I numim nevoile noastre, grijile noastre, problemele noastre.

El ascultă răbdător, nu-i interzice Martei să vorbească sau s-o dojenească pentru tonul ei plin de reproș. Nu, chiar dimpotrivă, El ascultă credința ei timidă din propoziția care urmează și răspunde încurajator la ea:

21. „Eu sunt învierea!”

„*Fratele tău va învia*” (Ioan 11.23).

Marta reacționează imediat – firește că în cunoașterea de până acum a Scripturii. Cum să și reacționeze altfel? Ea cunoaște afirmațiile Bibliiei sale, cunoaște planul de mântuire al lui Dumnezeu, descoperit până acum:

„*Știi că va învia la înviere, în ziua de apoi*” (Ioan 11.24).

Ea a fost atentă în sinagogă și la învățăturile Domnului Isus. Cum trebuie să Se fi bucurat Domnul nostru pentru așteptarea unui om, care se știe legat în procesele mântuirii lui Dumnezeu. Și astfel îi împărtășește El o altă taină despre propria Sa Persoană:

„*Isus i-a spus: «Eu sunt învierea și viața; cine crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi; și oricine trăiește și crede în Mine nicidecum nu va muri, niciodată. Crezi aceasta?»*” (Ioan 11.25-26).

Domnul Isus îi descoperă aici taina Persoanei Sale dumnezeiești, în mâna Căruia este toată viața noastră, cât și taina vieții veșnice, care este valabilă pentru cel credincios, chiar dacă a intervenit moartea fizică. Cu aceasta îi arată că în Persoana Sa, moartea ca o consecință a păcatului este biruită (compară cu Geneza 3.15).

Dacă Marta a înțeles în clipa aceasta profunzimea semnificației, ne putem îndoi sigur, dar ea bănuiește ceva despre măreția și veșnicia Celui care stă în fața ei. Ea devine liniștită lăuntric și astfel mărturisește:

„*Da, Doamne, cred că Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, care vine în lume*” (Ioan 11.27).

După aceasta aleargă la sora ei, **Maria**, ca să aibă și ea parte de mângâiere de la Domnul Isus, în durerea ei:

„*Învățătorul este aici și te cheamă*” (Ioan 11.28).

Și Maria are același reproș față de Domnul ei, ca sora ei. Aceasta ne face să concluzionăm că ele au schimbat păreri reciproce despre necazul lor, despre suferința și întristarea lor. Nici reproșul ei nu-l ia Domnul Isus în seamă și n-o muștră deloc. Chiar dimpotrivă: plânsul ei L-a atins foarte adânc. El este tulburat (Ioan 11.33b) și întreabă despre locul mormântului. Când a fost condus acolo, Domnul nostru a plâns. Ce propoziție scurtă, emoționantă! Această remarcă ni-L arată pe Domnul Isus ca Om adevărat, pe care nu-L lasă neatins suferința omenească. Dar această notă ne arată și inima plină de compasiunea a Dumnezeului-Mântuitor al nostru. În aceasta se exprimă toată durerea Creatorului nostru, despre care citim deja în Geneza 6.6, când El a văzut consecințele păcatului la noi, oamenii: „*S-a mâhnit în inima Sa.*” Dumnezeu ne-a creat foarte bine pe noi, oamenii. Necazul, boala, întristarea, nenorocirea, suferința și moartea n-au fost prevăzute în creația lui Dumnezeu. Omul a fost creat pentru relația armonioasă cu Dumnezeu. Aici, la mormântul lui Lazăr, acest Mântuitor plânge.

Oamenii spun: „*Iată cât îl iubea!*” Iar unii dintre ei spuneau:

„*Nu putea oare Acesta, care a deschis ochii orbului, să facă așa ca și acesta să nu moară?*” (Ioan 11.36-37).

Nici o problemă – firește că Domnul nostru ar fi putut să-l vindece pe Lazăr deja în timpul bolii sale și astfel ar fi putut să evite moartea sa. Dar El a pretins moartea de la prietenul Său, Lazăr, a pretins de la Marta și Maria temerile lor, nopțile lor nedormite, mâhnirea și durerea lor, ca – așa cum le spusese ucenicilor Săi – Dumnezeu să fie glorificat, iar cei trei prieteni, ucenicii și ceilalți oameni să-L cunoască pe Domnul Isus ca Fiu al lui Dumnezeu, ca Domn asupra vieții și a morții, ca învierea și viața veșnică.

Ce pot învăța eu din aceasta pentru consilierea spirituală?

1. Trimite-i întotdeauna pe cei îndoliați la Domnul Isus! Lasă-i să-și exprime liniștit disperarea, reproșul lor față de Dumnezeu și de presupusa Lui neacțiune! Nu le înăbuși vorba printr-o consolare pripită, banală!
2. Cei îndoliați au voie și trebuie să plângă. Domnul nostru are milă și simte cu ei. Și noi avem voie să ne arătăm compasiunea și s-o exprimăm.
3. În punctul central al consilierii spirituale biblice nu stă în primul rând omul, ci Dumnezeu, onoarea Sa și glorificarea Sa.
4. Consilierea spirituală biblică nu se mulțumește cu aceea, ca sufletului nostru să-i meargă bine, ci ca Dumnezeu să fie glorificat prin viața noastră.
5. Dumnezeu îngăduie cu orice preț în viața noastră: suferință, necaz, întristare și moarte. El îngăduie adesea pentru noi circumstanțe care ne fac greutăți. Dar El are cu acestea întotdeauna un plan. Câteodată chiar, ca alții să învețe prin exemplul nostru să se încreadă în Dumnezeu și cu aceasta Dumnezeu să fie glorificat.

Reține: Domnul nostru îngăduie cu orice preț suferința. Dar noi trebuie să știm că și El suferă la fel din cauza ei și în nici un caz ea nu-L lasă „rece”

© by Eberhard Platte

Tradus din: *Wie Jesus Menschen begegnet*, Christliche Verlagsgesellschaft Dillenburg,

Anul 2011, pag. 185-191.

Titlul original: „*Ich bin die Auferstehung!*”

Internet: www.wachsen-im-glauben.de